

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200956
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1018200956.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: Q.. V. L., W., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, XXX XX C., proti žalovanému (sťažovateľ): Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, Tomášikova 14366/64A, 831 04 Bratislava, IČO: 54 669 464, za účasti: Národná diaľničná spoločnosť, a. s., Dúbravská cesta 14, 841 04 Bratislava, IČO: 35 919 001, zastúpeného: SOUKENÍK - ŠTRPKA s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 11900/2018/SV/22946 zo dňa 05.04.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-5S/105/2018 - 160 zo dňa 13. marca 2025, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.
- III. Žalovanému a ďalšiemu účastníkovi konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej aj ako „okresný úrad“) vydal rozhodnutie OU-BA-OVBP2-2018/8341/GRJ zo dňa 19.01.2018 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým dočasne obmedzil vlastnícke právo žalobcu k dielu č. 784 s výmerou 90 m² (geometrickým plánom oddeleného z pozemku parcely registra „E“ č. XXX, druh pozemku: orná pôda o výmere 8 096 m², zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX v k. ú. W. A.) a k dielu číslo 781 s výmerou 477 m² (geometrickým plánom oddeleného z pozemku parcely registra „E“ č. XXX/X, druh pozemku: orná pôda o výmere 7 086 m², zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX v k. ú. W.) v prospech ďalšieho účastníka konania. Dočasne obmedzil vlastnícke právo zodpovedajúce spoluvlastníckemu podielu žalobcu o výmere 144,6947 m² ako dočasný záber do 1 roka, a to pre účel podľa § 2 ods. 1 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o vyvlastňovaní pozemkov“) - verejnoprospešnú stavbu diaľnice. Trvanie obmedzenia vlastníckeho práva stanovil na 1 rok s uvedením, že pozemky budú po skončení prác uvedené do pôvodného stavu. Náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva pre žalobcu určil vo výške 673,56 Eur v zmysle znaleckého posudku č. 33/2016, a to aj s odkazom na § 13 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní pozemkov o možnosti uplatniť požiadavku na vyššiu náhradu na súde. Zároveň určil povinnosť vyvlastiteľovi uhradiť žalobcovi finančnú náhradu za čas výkonu predbežnej držby vo výške 673,56,- eur ročne za obdobie od 28.11.2017 do právoplatnosti tohto rozhodnutia alebo zrušenia predbežnej držby, stanovenú vo výške všeobecnej hodnoty nájmu znaleckým posudkom č. 33/2016.

Námietkam žalobcu na zmenu dočasného záberu na trvalý záber, na rozšírenie záberu na celý jeho pozemok, voči výmere a rozsahu vyvlastňovania, ako ani ostatným námietkam, nevyhovel.

2. Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ministerstvo“ rozhodnutím č. 11900/2018/SV/22946 zo dňa 05.04.2018 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“) zamietlo odvolanie žalobcu proti výroku o vyvlastnení a výroku o náhrade za vyvlastnenie prvostupňové rozhodnutie potvrdilo.

II. Rozsudok správneho súdu

3. Správny súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. BA-5S/105/2018 - 160 zo dňa 13. marca 2025 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

4. Správny súd dospel k záveru o nezrozumiteľnosti a nedostatku dôvodov napadnutého rozhodnutia ohľadom vysporiadania sa s námietkami žalobcu týkajúcimi sa najmä nevhodnosti/nemožnosti trvalého odňatia vlastníckeho práva k predmetným celým pozemkom. K zmene záberu z dočasného na trvalý žalovaný totiž uviedol, že dočasné vykonávanie stavebných prác pri preložke vodovodu si nevyžaduje trvalé odňatie vlastníckeho práva a že trvalé odňatie vlastníckeho práva by v tomto prípade bolo v rozpore s princípom § 2 ods. 3, prvej a druhej vety zákona o vyvlastňovaní pozemkov. Správny súd poukázal na to, že žalovaný síce argumentoval rozporom s princípom § 2 ods. 3, prvej a druhej vety zákona o vyvlastňovaní pozemkov, avšak opomenul nasledujúcu - tretiu vetu ustanovenia § 2 ods. 3 - v ktorej sa uvádza, že ak by obmedzenie vlastníckeho práva bolo pre vyvlastňovaného nepriaznivejšie ako jeho prechod, rozhodne sa o prechode vlastníckeho práva, ak to vyvlastňovaný uplatnil ako námietku najneskôr pri prerokovaní návrhu na ústnom pojednávaní (čo žalobca aj uplatnil), aj keď tento prechod nie je nevyhnutný na dosiahnutie účelu vyvlastnenia. Žalovaný sa s uvedeným ustanovením (§ 2 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní pozemkov) nevysporiadal komplexne, resp. jeho tretiu vetu nijako nevyhodnotil. Na návrh žalobcu ohľadom zmeny výmery a rozsahu vyvlastnenia, ako aj zmeny záberu z dočasného na trvalý, neponúkol žalovaný ani dostatočné odôvodnenie. Informácie poskytnuté žalovaným o opätovne zaslanej ponuke vyvlastniteľom, o možnosti uplatňovať právo na primeranú náhradu u BVS, a.s. či o tom, že sa jedná iba o preložku verejného vodovodu a takto sa to bežne deje, nie sú podľa správneho súdu odpoveďou na námietky žalobcu. Obdobne okresný úrad v prvostupňovom rozhodnutí ohľadom vysporiadania sa s návrhom žalobcu na zmenu záberu z dočasného na trvalý nekonkretizoval žiadne dôvody, len uviedol, že považuje námietku za neopodstatnenú a väčšiu nepriaznivosť obmedzenia vlastníckeho práva ako prechodu vlastníckeho práva pre žalobcu za nepreukázanú. Žalobca pritom už v odvolaní z 31.01.2018 aj v námietkach voči vyvlastňovaciemu konaniu z 24.10.2016, 13.11.2017 vyššie uvedené skutočnosti namietal.

5. Správny súd tiež posudzoval časť výroku prvostupňového rozhodnutia, v zmysle ktorej sa trvanie obmedzenia vlastníckeho práva stanovuje na 1 rok a pozemky budú po skončení prác uvedené do pôvodného stavu. Správne orgány k uvedenému ponúkli vysvetlenie, že potrubie je odstrániteľné, čo však správny súd nepovažoval za korešpondujúce s uvedenou časťou výroku. Z logiky veci podľa správneho súdu vyplýva, že pozemky so zabudovaným vodovodným potrubím spolu so vzniknutým zákonným ochranným pásom nemožno považovať za pozemky v pôvodnom stave. Správny súd uviedol, že síce zohľadnil aj skutočnosti uvádzané žalovaným, že po uplynutí dočasného obmedzenia vlastníckeho práva vznikne vlastníkovi verejných vodovodov BVS, a. s. zákonné vecné bremeno (v zmysle § 20 zákona o verejných vodovodoch) a žalobca si bude môcť uplatniť právo na primeranú náhradu za obmedzenie svojich práv v obvyklom užívaní nehnuteľností, avšak aj napriek uvedenému, „nesedí“ výrok rozhodnutia o navrátení nehnuteľností do pôvodného stavu, pretože nehnuteľnosti do pôvodného stavu navrátené neboli - ani nebolo mienené ich navrátiť do pôvodného stavu.

6. Správny súd uviedol, že s poukazom na § 14 ods. 1 druhá veta zákona o vyvlastňovaní pozemkov, zrušením výroku rozhodnutia o vyvlastnení práv k pozemku stráca platnosť aj výrok o náhrade za vyvlastnenie, avšak aj tak sa ďalej bude venovať námietkam ohľadom náhrady za vyvlastnenie. Podľa správneho súdu, správne orgány v danom prípade vychádzali výlučne zo znaleckého posudku predloženého vyvlastniteľom a námietkami žalobcu sa v konkrétnostiach nijako nezaoberali, a len postupom podľa § 13 ods. 3 písm. a) zákona o vyvlastňovaní pozemkov odkázali žalobcu s požiadavkou na vyššiu náhradu za vyvlastnenie na súd. Uvedený postup správnych orgánov je podľa názoru správneho súdu príliš formalistický, a s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 1Sžk/42/2021 z 23.02.2022, sp. zn. 8Sžk/28/2019 z 30.09.2021, ako aj kompetenčného senátu Najvyššieho súdu a Najvyššieho správneho súdu - sp. zn. 18Skomp 9/2022 z

25.01.2023, kompetenčného senátu Najvyššieho súdu v rozhodnutí - sp. zn. 1 KO 13/2020 z 25.11.2020 neutržateľný.

7. Správny súd bol toho názoru, že v rámci správneho súdneho konania, ako aj v rámci správneho konania je súd či správny orgán oprávnený (dokonca povinný) preskúmať výrok/otázku náhrady za vyvlastnenie, a to predovšetkým v rozsahu námietok týkajúcich sa zákonnosti postupu i rozhodnutia správneho orgánu. V tomto konkrétnom prípade sa správny orgán nijako nevysporiadal s námietkami žalobcu o nesprávnych záveroch, postupe a metódach znalca v predmetnom znaleckom posudku, ani s ním predloženými dôkazmi, rovnako ani nepostupoval v súlade s § 4 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní pozemkov, t. j. že ak najneskôr pri prerokovaní návrhu vyvlastniteľa na vyvlastnenie na ústnom pojednávaní účastník konania alebo iná oprávnená osoba namietne skutočnosť, ktoré sú obsahom znaleckého posudku priloženého k návrhu (čo žalobca namietal), vyvlastňovací orgán zabezpečí odborné vyjadrenie alebo vysvetlenie znalca na účel posúdenia skutočností, ktoré sú dôležité na rozhodnutie o sume náhrady za vyvlastnenie, čo - vychádzajúc z administratívneho spisu - správny orgán neurobil.

III. Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie k nej

8. Proti napadnutému rozsudku podal žalovaný (ďalej ako „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ v prvom rade namietal, že v predmetnej veci bol naplnený dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP tým, že správny súd v bode 34. napadnutého rozsudku uviedol nasledovné: „S poukazom na § 14 ods. 1 druhá veta zákona o vyvlastňovaní pozemkov, súd dáva do pozornosti, že zrušením výroku rozhodnutia o vyvlastnení práv k pozemku stráca platnosť aj výrok podľa § 13 ods. 3 uvedeného zákona - výrok o náhrade za vyvlastnenie, avšak aj tak sa ďalej bude venovať námietkam ohľadom náhrady za vyvlastnenie.“ Z výrokovej časti napadnutého rozsudku preto vyplýva, že vec bola vrátená druhostupňovému orgánu na ďalšie konanie a z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že správny súd zrušil výrok o vyvlastnení, ktorý je obsahom prvostupňového rozhodnutia, a nie obsahom napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ tvrdil, že v dôsledku nejednotnosti výrokovej časti napadnutého rozsudku s jeho odôvodnením, mu tak bola odňatá možnosť jednoznačne ustáliť, ktorý orgán verejnej moci je povinný konať po vrátení veci v ďalšom administratívnom konaní.

10. Pokiaľ správny súd sťažovateľovi vytkol, že sa nedostatočne vysporiadal s ustanovením § 2 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní pozemkov, sťažovateľ uviedol, že závery a tvrdenia uvedené v napadnutom rozsudku sú nesprávne. Preskúmané rozhodnutia sú podľa sťažovateľa správne a boli vydané v súlade s platnou právnou úpravou. Tvrdil, že orgány verejnej správy svoje závery v napadnutých rozhodnutiach dostatočne odôvodnili, riadne sa vysporiadali s námietkami žalobcu a ich závery sú správne, udržateľné a preskúmateľné. Sťažovateľ následne citoval právnu úpravu obmedzenia vlastníckeho práva k pozemku a argumentoval existenciou verejného záujmu na vyvlastnení. V súvislosti s rozhodnutím prvostupňového orgánu o obmedzení vlastníckeho práva žalobcu len v nevyhnutnej časti pozemkov sťažovateľ uviedol, že ten rozhodol v súlade s ustanovením § 1 zákona o vyvlastňovaní pozemkov, ktorý stanovuje, že vyvlastniť, resp. obmedziť vlastnícke právo k pozemku alebo stavbe je možné len v nevyhnutnej miere. Z uvedeného dôvodu nevyvlastnil celý pozemok vo vlastníctve žalobcu, ale len jeho časť ako dočasný záber do jedného roka.

11. Sťažovateľ namietal, že v ustanovení § 2 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní zákonodarca pracuje jednak s pojmom „prechod vlastníckeho práva“, ako aj s pojmom „obmedzenie vlastníckeho práva“, ktorých pojmoslovie má rozdielny právny základ a pre vlastníka veci aj rozdielne právne dôsledky, pričom je nutné mať na zreteli, že pri obidvoch týchto formách ide o „vonkajší zásah“ do vlastníckeho práva vlastníka, t. j. zásah neiniciováný vôľou vlastníka. Sťažovateľ je toho názoru, že voľbu príslušnej formy alebo príslušného spôsobu vonkajšieho zásahu do vlastníckeho práva vlastníka je však potrebné vnímať v úzkej súvislosti (v interakcii) s účelom tohto zásahu. Argumentoval tým, že na dosiahnutie účelu sledovaného napadnutým rozhodnutím, ako aj jemu predchádzajúcim prvostupňovým rozhodnutím, plne legitímne postačovalo obmedzenie žalobcu v jeho vlastníckom práve

12. Sťažovateľ má za to, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho posúdenia veci aj v otázke preskúmania výroku o náhrade za vyvlastnenie a v otázke preskúmania znaleckých posudkov správnym orgánom, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Namietal, že správnym súdom zmienená názorová línia kasačného súdu bola prekonaná a závery správneho súdu obsiahnuté v bode 37. napadnutého rozsudku nekorešponujú s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Je toho názoru, že otázka nesprávne určenej výšky náhrady za vyvlastnenie nie je riešiteľná v rámci správneho súdnictva.

13. Ďalší účastník konania sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti s jej dôvodmi stotožnil.
IV. Konanie pred Najvyšším správny súdom Slovenskej republiky

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „Najvyšší správny súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení a § 11 písm. h) SSP.

15. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

16. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

17. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybraná súvisiaca právna úprava, právne posúdenie veci kasačným súdom

18. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

19. Podľa § 2 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní pozemkov, rozsah vyvlastnenia musí byť primeraný účelu, na ktorý sa vyvlastňuje. Nemožno rozhodnúť o prechode vlastníckeho práva tam, kde stačí jeho obmedzenie. Ak by obmedzenie vlastníckeho práva bolo pre vyvlastňovaného nepriaznivejšie ako jeho prechod, rozhodne sa o prechode vlastníckeho práva, ak to vyvlastňovaný uplatnil ako námietku najneskôr pri prerokovaní návrhu na ústnom pojednávaní, aj keď tento prechod nie je nevyhnutný na dosiahnutie účelu vyvlastnenia. Vyvlastňovaný je ten, proti koho majetku vyvlastnenie smeruje a je vlastníkom alebo spoluvlastníkom vyvlastňovaného pozemku alebo stavby alebo má k tomuto pozemku alebo k tejto stavbe právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

20. Najvyšší správny súd v súvislosti s podanou kasačnou sťažnosťou v prvom rade poukazuje na to, že kvalita kasačnej sťažnosti do značnej miery predurčuje obsah rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu. Strohá a všeobecná kasačná (žalobná) argumentácia vedie k vybaveniu kasačnej sťažnosti (žaloby) iba v zodpovedajúcej - nízkej - miere detailov.

21. Úlohou Najvyššieho správneho súdu v kasačnom konaní je primárne preskúmať zákonnosť postupu a rozsudku správneho súdu, nie v druhom stupni súdnictva ab ovo preskúmať postup a rozhodnutia správnych orgánov. Zároveň od ústredného orgánu štátnej správy je možné očakávať podávanie vysoko kvalifikovaných kasačných sťažností, ktoré budú adresne reagovať na napadnutý rozsudok a nebudú len všeobecným vyjadrením nesúhlasu s právnym názorom súdu. V kasačnom konaní by preto mal sťažovateľ adresne a čo najpresnejšie pomenúvať nedostatky v konaní a v právnych úvahách správneho súdu, tieto zrozumiteľne a v konkrétnej rovine konfrontovať s pozitívno-právnou úpravou, resp. ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu, formulovať alternatívny právny výklad (ak sa nestotožnil s právnymi závermi správneho súdu), resp. čo najpresvedčivejšie prezentovať Najvyššiemu správny súdu argumentáciu v prospech správnosti ním prezentovaného názoru. Kasačná sťažnosť žalobcu tieto podmienky a predpoklady vo vzťahu k niektorým námietkam nespĺňa.

22. Kasačný súd sa primárne venoval namietanej zmatečnosti napadnutého rozsudku, vo vzťahu ku ktorým konštatuje, že z výrokovej časti napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že má vo veci konať žalovaný ako druhostupňový správny orgán, ktorý má postupovať v intenciách záverov správneho súdu a postupom podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). V súvislosti s tvrdeným rozporom medzi výrokom a odôvodnením napadnutého rozsudku kasačný súd podotýka, že správny súd, súc viazaný žalobným návrhom, po tom čo dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, správne zrušil výlučne napadnuté rozhodnutie, nakoľko žalobca v správnej žalobe neformuloval návrh na zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP, totiž správny súd môže v prípade, ak je žaloba dôvodná, okrem napadnutého rozhodnutia súčasne zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo, na návrh žalobcu. Takýto návrh však v správnej žalobe nebol formulovaný.

23. Zároveň však žalobca v správnej žalobe nepochybne namietal aj okolnosti týkajúce sa náhrady za vyvlastnenie, preto nemožno vyčítať správny súdu, že sa v napadnutom rozsudku venoval aj

tomuto okruhu žalobných námietok, a to najmä v prípade, ak právne názory správneho súdu pre ktoré napadnuté rozhodnutie zrušujú môžu mať potenciál dopadu aj na rozsah náhrady (náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vs. náhrada za prechod vlastníckeho). Zároveň, z povahy veci je zrejmé, že správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie primárne z iného dôvodu - nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k návrhu žalobcu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 (tretia veta) zákona o vyvlastňovaní, pričom v závislosti od vysporiadania sa s touto námietkou (resp. v závislosti od toho, či správne orgány následne predmetnému návrhu žalobcu vyhovejú alebo nie), bude zo strany správnych orgánov potrebné reflektovať prípadnú zmenu skutkového a právneho stavu a následne bude z ich strany potrebné primerane zohľadniť názory správneho súdu aj k otázke náhrady za vyvlastnenie.

24. Druhý okruh námietok kasačnej sťažnosti, spočívajúci vo všeobecnom tvrdení, že orgány verejnej správy svoje závery v napadnutých rozhodnutiach dostatočne odôvodnili, je príliš všeobecným na to, aby mohol nejako spochybniť závery správneho súdu v predmetnej veci. Sťažovateľ žiadnym adresným spôsobom nepoukázal na konkrétne právne závery vyplývajúce z preskúvaných rozhodnutí, prípadne na konkrétne časti odôvodnenia preskúvaných rozhodnutí, ktorými by spochybnil závery správneho súdu o nedostatočnom odôvodnení, resp. o nevysporiadaní sa s návrhom žalobcu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 (tretia veta) zákona o vyvlastňovaní. Nie je pritom úlohou kasačného súdu, aby argumentáciu za sťažovateľa dohľadával alebo dotváral, keď tu zároveň Najvyšší správny súd poukazuje na ustanovenie § 440 ods. 2 SSP („2. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (...“).

25. Ani dodatočná právna argumentácia (zhrnutá v bode 11. tohto rozsudku) v kasačnej sťažnosti nie je spôsobilá zvrátiť závery správneho súdu o tom, že preskúvané rozhodnutie, resp. prvostupňového rozhodnutie - sú nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k ustanoveniu § 2 ods. 3 (tretia veta) zákona o vyvlastňovaní, keď táto primárne nie je obsiahnutá v preskúvaných rozhodnutiach orgánov verejnej správy a navyše nevyvracia závery uvedenej normy. Zákonodarca totiž v § 2 ods. 3 tretia veta zákona o vyvlastňovaní („Ak by obmedzenie vlastníckeho práva bolo pre vyvlastňovaného nepriaznivejšie ako jeho prechod, rozhodne sa o prechode vlastníckeho práva, ak to vyvlastňovaný uplatnil ako námietku najneskôr pri prerokovaní návrhu na ústnom pojednávaní, aj keď tento prechod nie je nevyhnutný na dosiahnutie účelu vyvlastnenia.“) výslovne predpokladá prejavenu vôľu - subjektívny záujem dotknutej osoby smerujúci k tomu, aby bola vyvlastnená, ktorú skutočnosť však v tomto kontexte žalovaný pri svojej právnej argumentácii dostatočne nezohľadnil, meritórne sa ňou nezaoberal - a nie vlastnú nevyhnutnosť prechodu vlastníckeho práva (ako zložky verejného záujmu v rámci vyvlastnenia).

26. K tretiemu okruhu námietok kasačný súd poukazuje na to, že namietanú rozhodovaciu činnosť je potrebné interpretovať v súlade s uznesením Veľkého senátu Najvyššieho správneho súdu - sp. zn. 19SVs/5/2024 zo dňa 30. apríla 2025. Veľký senát dospel k záveru, že otázka, „či a v akom rozsahu ustanovenia § 13 ods. 3 písm. a) v spojení s § 14 ods. 2 zákona o vyvlastňovaní zakladajú právomoc správnych súdov preskúvať v správnom súdnictve na základe všeobecnej správnej žaloby čiastkový výrok o náhrade za vyvlastnenie“, je otázka týkajúca sa právomoci a príslušnosti súdov. Veľký senát uviedol, že „kompetenčný senát nastavil už v uznesení sp. zn. 1KO/13/2020 zo dňa 25.11.2020 a následne v uznesení sp. zn. 18Skomp/9/2022 zo dňa 25.01.2023 potvrdil a bližšie objasnil jasné kritériá pre posúdenie, za akých okolností konkrétnej veci je daná právomoc správnych súdov na základe všeobecnej správnej žaloby preskúvať výrok správneho orgánu týkajúci sa náhrady za vyvlastnenie v intenciách ustanovení § 13 ods. 3 písm. a) v spojení s § 14 ods. 2 zákona o vyvlastňovaní. Ako bolo vysvetlené vyššie, veľký senát sa nepovažuje za subjekt, ktorý by bol zákonodarcom zamýšľaný alternovať, dopĺňať či revidovať rozhodnutia a v nich obsiahnuté právne názory kompetenčného senátu, ak sporná otázka nevybočuje z definičného rámca kompetenčného sporu.“

27. Kasačný súd dodáva, že správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie aj z dôvodu nedostatočného odôvodnenia k tvrdeniu správnych orgánov, že pozemky budú po skončení prác uvedené do pôvodného stavu, avšak sa tak nestalo (k tomu pozri bod 5. tohto rozsudku). K tejto otázke sťažovateľ argumentáciu správneho súdu v kasačnej sťažnosti adresne nespochybnil.

28. V súhrne potom Najvyšší správny súd uvádza, že sa stotožnil so správnym súdom v podstatných častiach právneho posúdenia o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a preto kasačnú sťažnosť žalovaného postupom podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

29. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP, t. j. úspešnému žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, keďže tento bol v kasačnom konaní úspešný (z dôvodu zamietnutia kasačnej sťažnosti žalovaného). A contrario sťažovateľovi (žalovanému) náhrada trov kasačného konania nepatrí. Kasačný súd tiež nepriznal náhradu trov konania ani ďalšiemu účastníkovi konania, ktorý síce produkoval vyjadrenie ku kasačnej

sťažnosti, ale nešlo o plnenie povinnosti, ktorú mu správny súd uložil (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP), keď tento bol vyzvaný na vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti obyčajným prípisom s poučením, že ak sa nevyjadrí, bude sa vo veci konať bez jeho vyjadrenia.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom kasačného súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP a § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** je prípustný opravný prostriedok.